

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stryczyńska

w sprawie z odwołania S.B.

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw  
Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury funkcjonariuszy służb mundurowych,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 25 marca 2026 r.,  
skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu  
z dnia 21 lutego 2023 r., sygn. akt III AUa 744/21,

**umarza postępowanie kasacyjne.**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z 11 maja 2021 r. zmienił zaskarżoną przez S.B. decyzję Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie z 19 maja 2017 r. o ponownym ustaleniu wysokości emerytury stwierdzając brak podstaw do ponownego ustalenia wysokości świadczenia przy uwzględnieniu przepisów dotyczących zasad obliczania wysokości świadczenia dla osób pełniących służbę na rzecz totalitarnego państwa i przyznał odwołującemu się prawo do emerytury w dotychczasowej wysokości oraz zasądził od organu rentowego na rzecz odwołującego się zwrot kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z 21 lutego 2023 r., na skutek apelacji organu rentowego, zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1. i oddalił odwołanie oraz zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 2. w ten sposób, że zasądził od odwołującego się na rzecz organu rentowego zwrot kosztów zastępstwa procesowego oraz zasądził od odwołującego się na rzecz organu rentowego zwrot kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Pełnomocnik odwołującego się złożył skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego od wyroku Sądu Apelacyjnego.

Pełnomocnik pozwanego organu rentowego w piśmie z 12 lutego 2006 r. (data prezentaty) wniósł o umorzenie postępowania podnosząc, że otrzymał prawomocną decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 12 lutego 2026 r., wydaną w trybie art. 8a ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, Dz.U. z 2024 r. poz. 1121 ze zm., zwanej „ustawą zaopatrzeniową”), którą ponownie ustalono odwołującemu się wysokość świadczenia z uwzględnieniem wszystkich przysługujących mu waloryzacji. Wskazał, że decyzją z 6 lutego 2026 r. ustalono nową wysokość świadczenia emerytalnego odwołującego się, wypłaconą od 1 marca 2026 r., oraz wyrównanie za okres od 1 października 2017 r. do 28 lutego 2026 r. Wypłata wyrównania nastąpiła w lutym 2026 r.

Organ rentowy podniósł, że zostały spełnione przesłanki do umorzenia postępowania w trybie art. 477<sup>13</sup> § 1 k.p.c., gdyż roszczenie odwołującego się zostało spełnione w całości.

Pismem z 13 marca 2026 r. (data prezentaty) pełnomocnik odwołującego się cofnął skargę kasacyjną i wniósł o umorzenie postępowania kasacyjnego oraz wzajemne zniesienie kosztów procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>21</sup> k.p.c., jeżeli nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed Sądem Najwyższym, do postępowania wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Odpowiednie zastosowanie w postępowaniu kasacyjnym znajduje więc między innymi art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., który stanowi, że w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu.

Skarga kasacyjna może być cofnięta w każdym czasie także przez samą stronę, pozbawioną - co do zasady - w postępowaniu kasacyjnym zdolności postulacyjnej (art. 398<sup>21</sup> k.p.c.) i nie wymaga zgody strony przeciwnej (art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 398<sup>21</sup> k.p.c.) (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 17 listopada 2020 r., II PK 94/20, LEX nr 3080384 i z 25 marca 2021 r., III USK 68/21, LEX nr 3153421; por. też odnoszące się do kwestii związanych z art. 469 k.p.c. postanowienie Sądu Najwyższego z 29 stycznia 2014 r., I PK 251/13, OSNP 2015 nr 6, poz. 79).

Powyższa czynność procesowa, zgodnie z zasadą dyspozycyjności strony w postępowaniu cywilnym, wiąże sąd i nie podlega jego następczej kontroli, prowadząc do umorzenia postępowania kasacyjnego (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 października 2013 r., V CSK 444/12, LEX nr 1394093). Skoro zatem odwołujący się cofnął ze skutkiem prawnym skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, to zachodzi negatywna przesłanka procesowa, uzasadniająca umorzenie postępowania kasacyjnego.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398<sup>21</sup> k.p.c. w związku z art. 391 § 2 k.p.c., orzekł o umorzeniu postępowania kasacyjnego.

[SOP]



